

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.B274 din 16.05.2008,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.46(3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Prezenta propunere legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr.3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, în sensul stabilirii de către Parlament sau de Președintele României a problemelor care se supun spre aprobare prin referendum național și a completării alin.(1) al art.12.

Prin obiectul să de reglementare, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, împrumutând acest caracter de la legea asupra căreia intervine legislativ, iar în aplicarea dispozițiilor art.75 alin.(1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul, fiind incidente dispozițiile art.73 alin.(3) lit.d) din Legea fundamentală.

2. Referitor la soluțiile legislative propuse prin proiect, precizăm că, potrivit prevederilor art.90 din Constituție, „Președintele României, după consultarea Parlamentului, poate cere poporului să-și exprime, prin referendum, voința cu privire la problemele de interes național”, text care este preluat și de art.11 alin.(1) din Legea nr.3/2000.

Legat de acest text constituțional, Curtea Constituțională prin Decizia nr.567/2006 a stabilit că „art.90 din Constituție stabilește competența exclusivă a Președintelui în determinarea problemelor

de interes național ce se supun referendului, chiar dacă consultarea Parlamentului este obligatorie. Numai Președintele României are dreptul de a decide care sunt problemele de interes național și, în cadrul acestora, de a stabili, prin decret, problema concretă ce se supune referendumului și data desfășurării acestuia”.

Inițial, art.12 alin.(1) din Legea nr.3/2000 a enumerat problemele care erau considerate de interes național, însă textul a constituit obiectul excepției de neconstituționalitate, asupra căreia Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizia sus-menționată, declarându-l în întregime neconstituțional.

Astfel, Curtea Constituțională a stabilit că „enumerarea limitativă în cuprinsul art.12 alin.(1) din Legea nr.3/2000 a unor situații considerate a fi probleme de interes național este de natură a îngreuna dreptul Președintelui de a consulta poporul, știut fiind faptul că, în timp, interesul național poate diferi, oricând putând interveni situații noi, care să reclame organizarea unui referendum. Orice enumerare a situațiilor considerate ca fiind de interes național la momentul la care legiuitorul adoptă reglementarea se poate transforma ulterior într-o îngreunare, într-o limitare care să afecteze dreptul constituțional al Președintelui de a decide singur cu privire la problemele asupra cărora vrea să consulte poporul. Stabilirea prin lege a problemelor de interes național reprezintă un amestec al Parlamentului în exercitarea atribuțiilor exclusive ce-i sunt conferite prin Constituție Președintelui și, ca atare, o nesocotire a principiului separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale”.

Având în vedere Decizia nr.567/2006 a Curții Constituționale, soluțiile legislative propuse exced prevederilor constituționale ale art.90, dispozițiile art.11 alin.(1) neputând fi modificate în sensul intenției exprimate prin proiect, iar art.12 alin.(1) neputând fi completat, întrucât acesta a fost declarat neconstituțional, de la data de 27 august 2006 operând prevederile art.147 alin.(1) din Constituție.

PREȘEDINTE

dr. Dragoș ILIESCU

București

Nr. *719/13.06.2008*